

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem v právní věci

žalobkyně: A. Z., nar. X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Vojtěchem Mihalíkem,
sídlem Bezručova 90, 692 01 Mikulov

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. JMK 133260/2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 10. 7. 2024, č. j. MUBR 95987/2024/IR (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“). Tím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání

přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případě, kdy je k tomu povinna.

2. Žalobkyně totiž dne 26. 5. 2023 v 15:40 hodin v obci Břeclav na ulici Bratislavská, silnice II. třídy č. 425 na 46,17 kilometru jako řidička jízdního elektro kola zn. eSilence při vjíždění s ním ze stezky pro cyklisty na pozemní komunikaci nedala přednost v jízdě vozidlu motocyklu Honda, RZ: X, jedoucím po této komunikaci, v důsledku čehož došlo ke střetu s tímto vozidlem a poškození obou vozidel, tedy z nedbalosti způsobila dopravní nehodu (dále též „dopravní nehoda“). Žalobkyně porušila povinnost stanovenou jí § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu, dle něž při vjíždění na pozemní komunikaci musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci, což platí i při vjíždění ze stezky pro cyklisty.
3. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 6 000 Kč.

II. Podání účastníků

4. Žalobkyně v žalobě namítá, že nebyl řádně a bez jakýchkoliv důvodných pochybností zjištěn skutkový stav věci; napadené rozhodnutí je tudíž zatíženo vadou spočívající v neúplných a nesprávných skutkových zjištěních. Žalobkyně se neztotožňuje především s tím, jak správní orgány popsaly průběh dopravní nehody. Rozporuje závěry znaleckého posudku ze dne 15. 5. 2024, č. 043239/2024 (dále též „znalecký posudek“), který vypracoval Ing. A. B., Ph.D znalec pro obor doprava, odvětví doprava silniční a městská se specializací na technické posudky o příčinách silničních nehod (dále jen „znalec“). Tento posudek dle žalobkyně vykazuje řadu faktických chyb a nesrovnalostí. Dále zpochybňuje výpovědi ve správním řízení slyšených svědků J. K. a Z. H. Je přesvědčena, že se jí vytýkaného přestupku nemohla dopustit, neboť předmětnou dopravní nehodu nezapříčinila. V okamžiku jejího vzniku byla chodcem vedoucím kolo, nikoli řidičem dopravního prostředku jedoucím na kole. Neměla proto povinnost dát přednost v jízdě vozidlu jedoucímu po pozemní komunikaci, a tudíž nemohla nehodu zavinit.
5. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že s podanou žalobou nesouhlasí. Napadené rozhodnutí považuje za správné a řádně odůvodněné. Poukazuje na to, že žalobní námitky se shodují s argumentací, kterou žalobkyně uplatnila ve správním řízení a s níž se již v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Žalovaný má za to, že skutkový stav byl řádně zjištěn a byly shromážděny naprosto dostatečné podklady. Žalobkyně nebyla napadeným rozhodnutím nijak zkrácena na svých právech.

III. Jednání

6. Dne 30. 6. 2025 se v projednávané věci konalo jednání soudu (§ 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Účastníci řízení po jeho zahájení odkázali na svá stanoviska tak, jak byla soudu písemně doručena.
7. Soud při jednání provedl důkaz listinou *Vyjádření znalce k položeným otázkám ze dne 15. 5. 2025*, jejíž vyhotovení si u znalce vyžádal, a to ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. za účelem doplnění důkazů, které byly provedeny správním orgánem. Pověřená zástupkyně žalobkyně vyslovila nesouhlas s těmito odpověďmi znalce. Soud předesílá, že obsah vyjádření znalce je

shrnut níže v části IV.1 tohoto rozsudku a o hodnocení daného důkazního prostředku je pojednáno v části IV.2 tohoto rozsudku.

8. Zástupkyně žalobkyně při jednání navrhla, aby jako svědci byli vyslechnuti blízcí rodinní příslušníci žalobkyně, neboť právě od nich se měla těsně před podáním žaloby dozvědět, že svědkové Z. H. a J. K. se navzájem znají. Tito navrhovaní svědci však nebyli při jednání nijak blíže specifikováni, zástupkyni žalobkyně totiž nebyla známa ani jejich jména. Soud se dále zástupkyně žalobkyně dotázal, za jakým účelem navrhuje vypracování revizního znaleckého posudku spočívajícího v ohledání těla žalobkyně (srov. str. 3 reakce žalobkyně ze dne 5. 6. 2025). Ta sdělila, že žalobkyni byla v důsledku dopravní nehody způsobena významná nemajetková újma, stále se léčí, má sníženou schopnost regenerace a je špatně pohyblivá. Zdravotní stav žalobkyně přitom má vliv na její právní nároky. Zástupkyně žalobkyně poukázala na to, že v revizním znaleckém posudku by měly být zohledněny lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobkyně.
9. Další dokazování soud neprováděl, neboť to neshledal potřebným. Odůvodnění toho, proč soud neprovedl jednotlivé důkazní návrhy žalobkyně, je uvedeno v části IV.4 tohoto rozsudku.
10. Na závěr jednání zástupkyně žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, žalovaný zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná.
12. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); současně ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
13. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Žalobkyně namítá, že žalovaný zcela nekriticky převzal závěry znaleckého posudku, ačkoli byl sám povinen náležitě objasnit skutkový stav a uvést své úvahy, které vedou k jím vysloveným závěrům. Žalovaný dle žalobkyně rezignoval na povinnost své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Krajský soud obecně konstatuje, že rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost především tehdy, pokud z něj nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, případně jde o výrok s obsahem rozporuplným či nevykonatelným. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti může být nedostatek důvodů správního rozhodnutí, který nastává, pokud není možno z jeho odůvodnění spolehlivě seznat, jakými úvahami se správní orgán řídil, resp. proč považoval námitky účastníka řízení za liché. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat i v tom, že argumentace účastníka je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá (k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu [dále též „NSS“] ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, či ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79).
15. V projednávané věci soud naznal, že napadené rozhodnutí žádnou ze shora uvedených vad netrpí a je přezkoumatelné. Lze z něj totiž spolehlivě zjistit, na základě jakých skutečností a důkazů správní orgán rozhodl, srozumitelně prezentovány jsou i veškeré úvahy a důvody,

jež jej vedly k vyslovení skutkových i právních závěrů. Žalovaný na str. 4-5 napadeného rozhodnutí podrobně a individuálně reagoval na jednotlivé odvolací námitky žalobkyně a vypořádal se s nimi (zabýval se namítaným poškozením obou vozidel, zjištěnou stopou na vozovce, zraněním žalobkyně i její polohou po pádu). Odvolací správní orgán konstatoval, že všechny shromážděné důkazy se v zásadních aspektech nerozcházejí, naopak spolu korespondují. Znalecký posudek dle něj neobsahuje žádné nesrovnalosti. Skutečnost, že žalobkyně na kole jela, měl žalovaný za jednoznačně zjištěnou; vycházel přitom nejen ze znaleckého posudku, ale také z výpovědí svědků. Žalovaný proto uzavřel, že o zjištěném skutkovém stavu nemá žádné pochybnosti.

16. Byť se žalovaný výslovně nevyjádřil k odvolací námitce, že prvostupňový správní orgán nevyslechl znalce, dle soudu lze z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí seznat implicitní vypořádání této výhrady. Jelikož žalovaný jasně uvedl, že znalecký posudek považuje za přesvědčivý a bezrozporný, zjevně považoval předmětnou námitku za nedůvodnou a provedení výslechu znalce za nadbytečné.
17. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se vypořádal s veškerou v odvolání uplatněnou argumentací žalobkyně. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně rozsáhlé a přesvědčivé. Rozhodně se nejedná o nekritické převzetí (prostý přepis) závěrů znaleckého posudku. Žalovaný jeho zjištění porovnával s výpověďmi svědků, jednotlivé důkazy hodnotil komplexně v jejich vzájemných souvislostech. Pouhá skutečnost, že žalobkyně se závěry odvolacího správního orgánu nesouhlasí, rozhodně nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Krajský soud proto přistoupil k věcnému posouzení žalobních námitek.
18. Soud shrnuje, že podstatou řešené věci je spor o důkazní (ne)podloženost skutkového zjištění správních orgánů, že žalobkyně jela na elektrokoře v okamžiku, kdy došlo k dopravní nehodě. Obě správní rozhodnutí jsou shodně založena na tom, že když žalobkyně vjížděla z cyklostezky na pozemní komunikaci, tak byla řidičkou jízdního kola. K tomuto skutkovému zjištění správní orgány dospěly (krom výpovědí svědků) především na základě závěrů znaleckého posudku, na něž ve svých odůvodněních hojně odkazují. Právě tento znalecký posudek přitom žalobkyně v žalobě obsáhle rozporuje a tvrdí, že nemá žádnou vypovídající hodnotu.

IV.1) Obsah znaleckého posudku a jeho doplnění v řízení před soudem

19. Soud nejprve ve stručnosti shrnuje závěry znalce ohledně předmětné dopravní nehody, neboť právě zejména s nimi žalobkyně polemizuje.
20. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán usnesením ze dne 12. 3. 2024, č. j. MUBR 32447/2024/IR, ustanovil A. B. znalcem ve věci přestupkového řízení žalobkyně. Znalci uložil, aby provedl analýzu nehodového děje a zodpověděl následující otázky: 1/ *Upřesněte průběh nehodového děje*, 2/ *Vyjáďte se k možnosti zabránění středu vozidel ze strany obou řidičů*, 3/ *Vyjáďte se k technické přijatelnosti výpovědi účastníků dopravní nehody*.
21. Ze znaleckého posudku (který je součástí správního spisu a byl ve správním řízení proveden k důkazu) se podává, že znalec při zpracování posudku vycházel z údajů o chování účastníků bezprostředně před vznikem dopravní nehody a v jejím průběhu, dat o vozidlech včetně jejich poškození a informací o stavu okolí; tyto informace čerpal z plánu místa dopravní nehody, fotodokumentace pořízené policisty dopravního inspektorátu a svědeckých výpovědí. Dále znalec vycházel z výzkumů prováděných pro potřeby řešení dopravních

nehod publikovaných v odborných člancích. U výpočtů a analýz prováděných s podporou simulačního programu vycházel znalec z výsledků měření uveřejněných v odborné literatuře (kap. 2). Analýze znalec podrobil jak zprostředkované podklady ze správního a policejního spisu, tak přímé podklady jako jsou technická data obou vozidel (kap. 3). Znalec konstatoval, že jemu předložené podklady jsou z technického hlediska přijatelné a jsou dostatečné k provedení technické analýzy nehodového děje a zodpovězení jemu položených otázek (kap. 4).

22. Vlivem střetu obou vozidel došlo na motocyklu k poškození pravé části předního blatníku; na elektrokole bylo poničeno přední kolo, přední pneumatika a přední blatník, poškození je patrné také v oblasti řídítek vlevo. Poškození obou vozidel svým charakterem a rozsahem vzájemně odpovídá. Svědčí o střetu spočívajícím v nárazu motocyklu do předního kola elektrokola s následným kontaktem levé strany řídítek elektrokola s pravou částí kapoty motocyklu (kap. 4).
23. Znalec naznal, že žalobkyně v okamžiku střetu vozidel seděla na elektrokole, a to z následujících důvodů: Přední kolo elektrokola bylo mírně prohnuté a podhuštěné, což lze zdůvodnit nárazem motocyklu do kola z boku; pro samotné prohnutí je přitom nutná určitá síla přitlačující kolo k vozovce, aby mohl vzniknout nezbytný odpor proti bočnímu posunu a tím mohlo dojít k poškození předního kola. Řídítka elektrokola byla vyhnuta směrem vlevo proti působícímu nárazu, přičemž pro jejich vytočení je taktéž nutná síla, která by je zatěžovala; ta by nevznikla při pouhém vedení elektrokola, tudíž lze přepokládat zatížení řídítek jízdou. Při vedení elektrokola by k nezbytnému zatížení mohlo dojít pouze tehdy, pokud by žalobkyně přenesla významnou část své hmotnosti na přední kolo; v takovém případě by se však žalobkyně musela nacházet se značným překrytím nad řídítky, což by vedlo k jejímu přímému kontaktu s motocyklem v okamžiku střetu, který však není z ničeho patrný. Vzdálenost mezi stopou způsobenou kontaktem levého pedálu elektrokola s vozovkou a krevní stopou zanechanou žalobkyní vyžaduje značnou rychlost cyklistky, jejíž dosažení běžnou chůzí je nepravděpodobné. Navíc pro vznik rycí stopy na pozemní komunikaci ve směru původního pohybu elektrokola způsobené jeho levým pedálem byla nutná setrvačnost a současně přitlačná síla, což také vypovídá o pohybu žalobkyně na jízdním kole. Znalec konstatoval, že analýzu průběhu nehodového děje provedl analyticky a ověřil ji s podporou simulačního programu *Virtual Crash 5.0*, který však posloužil zejména k vizualizaci dopravní nehody; vstupní údaje se zadávají a mění v technicky přijatelném rozmezí tak, aby vypočtený pohyb účastníků a jejich konečná poloha co nejvíce odpovídaly zadokumentovaným stopám (kap. 4).
24. Znalec uvedl, že z poškození motocyklu nelze jednoznačně stanovit jeho rychlost při střetu. Technicky přijatelným shledal tvrzení jeho řidiče, že jel rychlostí cca 50 km/h, neboť z ničeho nelze stanovit vyšší rychlost. Žádné objektivní podklady neexistují ani k otázce zpomalení motocyklu před a po střetu. Rychlost žalobkyně znalec určil s využitím simulačního modelování s ohledem na konečnou polohu jejího těla a elektrokola na cca 6 km/h. Po střetu osobu vozidel se žalobkyně pohybovala setrvačností směrem vpravo vpřed, přičemž se otočila a následně dopadla na zem; elektrokolo pokračovalo rovněž směrem vpravo vpřed v původním směru pohybu (kap. 4).
25. Pokud jde o možnost odvrácení střetu, znalec uvedl, že kdyby řidič motocyklu na vyvstalou situaci reagoval intenzivním bržděním, měl možnost zastavit ještě před místem střetu. Požadovaná hodnota zpomalení je ovšem velmi vysoká a u jednostopého vozidla by při ní

mohlo dojít ke ztrátě jízdní stability a pádu motocyklu. Znalec nezjistil, že by žalobkyni cokoli bránilo ve výhledu na pozemní komunikaci, tudíž měla možnost střetu zabránit tím, pokud by počkala, než motocykl projede; další možností bylo zastavení bezprostředně po vjezdu elektrokola do vozovky (kap. 4).

26. V závěru znaleckého posudku znalec konstatoval, že z výsledků provedené analýzy střetu, poškození vozidel a zanechaných stop se jeví jako podstatně technicky přijatelnější, že cyklistka na elektrocole jela. Její výpověď, že elektrocolo v okamžiku střetu vedla, je technicky nepřijatelná. S ohledem na charakter střetu by bylo možné při vedení elektrokola vpravo vede cyklisty očekávat jeho vytržení z rukou cyklistky a odhození do významnější vzdálenosti (kap. 5, odpověď č. 3). Znalec proto uzavřel, že cyklistka v okamžiku střetu seděla na elektrocole (kap. 5, odpověď č. 4).
27. Soud shledal relevantní žalobní argumentaci, která je (alespoň potenciálně) způsobilá zpochybnit úplnost a přesvědčivost znaleckého zkoumání. Současně dospěl k závěru, že o těchto námitkách nemůže uvážit sám, neboť jejich posouzení vyžaduje odborných znalostí, jimiž nedisponuje. Výslech znalce při jednání, natož zadání revizního znaleckého posudku, však nepovažoval za nezbytný. Soud proto vyzval znalce, aby zodpověděl jemu položené otázky a tím doplnil znalecký posudek, který vyhotovil v řízení před správními orgány.
28. Při simulaci nehodového děje znalec u cyklistky kalkuloval s její hmotností 60 kg a výškou 1,6 m. Žalobkyně však tvrdí, že měří toliko 1,5 m a váží 50 kg. Soud nebyl schopen sám posoudit, zdali (případný) rozdíl 0,1 m ve výšce a 10 kg ve váze cyklistky může být z hlediska posudkových závěrů jakkoli relevantní. Dotázal se proto znalce, *zda by měla na závěry formulované ve znaleckém posudku ohledně průběhu nehodového děje a technické přijatelnosti výpovědi žalobkyně ve správním řízení nějaký (případně jaký) vliv skutečnost, pokud by do užitého simulačního programu Virtual Crash 5.0 byly zadány o cyklistce údaje výška 1,5 m a váha 50 kg?* Znalec uvedl, že obecně změna výšky i hmotnosti průběh simulace ovlivní. V případě žalobkyně byl ale její pohyb od místa střetu do konečné polohy jejího těla realizován na velmi krátké dráze, takže by se ovlivnění změnou údajů (na výšku 1,5 m a váhu 50 kg) příliš neprojevovalo. Znalec ale především zdůraznil, že v daném případě byla simulace použita zejména pro vizualizaci možného nehodového děje.
29. Znalec v posudku vyslovil, že aby mohlo dojít ke zjištěnému prohnutí předního kola a přetočení řídítek elektrokola, byla nezbytná síla přitlačující řídítka k vozovce. Žalobkyně ovšem tvrdí, že typ jejího elektrokola je konstruován tak, že cyklista není do řídítek zapřen. Soudu nebylo ze znaleckého posudku zřejmé, zda znalec zohledňoval konkrétní typ elektrokola. Dotázal se jej proto, *zda byl při formulaci posudkových závěrů zohledněn konkrétní typ elektrokola žalobkyně, resp. typ jeho konstrukce (jako je např. kolo horské, městské, trekkingové apod.)? Pokud nikoliv, může mít zohlednění konkrétní konstrukce elektrokola žalobkyně nějaký (případně jaký) vliv na závěry formulované ve znaleckém posudku ohledně průběhu nehodového děje a technické přijatelnosti výpovědi žalobkyně ve správním řízení?* Znalec odpověděl, že v simulaci uvažoval 3D model kola mající parametry prakticky shodné s kolem, které bylo zdokumentováno po dopravní nehodě (tj. městské kolo s jednou rámovou trubkou a s odpovídající hmotností). Zdůraznil, že simulace sloužila zejména pro vizualizaci. Určení toho, že žalobkyně na kole jela, vychází ze skutečností, na něž nemá konkrétní provedení jízdního kola vliv. Zjištěná deformace předního kola vznikne spíše při nárazu do zatíženého elektrokola, a to bez ohledu na jeho typ. Výrazné přetočení řídítek vůči přednímu kolu odpovídá excentrickému nárazu do zatíženého předního kola bez

ohledu na jeho typ. Dřecí stopa po levém pedálu kola vypovídá o vyšší setrvačnosti (hybnosti) kola, opět bez ohledu na konkrétní typ jízdního kola. V daném případě nebylo při zodpovídání položených otázek vycházeno z přesných výpočtů, ale zejména z analýzy zdokumentovaných stop a posouzení technické přijatelnosti jejich vzniku. Znalec uzavřel, že konkrétní typ (provedení) jízdního kola nemá žádný zásadní vliv na jím ve znaleckém posudku vyslovené závěry.

30. Shora předestřené odůvodnění závěrů znalce, vyslovené ve znaleckém posudku ve spojení s jeho doplňujícím vyjádřením, považuje soud za podrobné, přesvědčivé, vnitřně bezrozporné, a tudíž nevyvolávající jakékoli pochybnosti o jeho odborné správnosti.

IV.2) Námitky proti závěrům znalce

31. Soud následně přistoupil k posouzení jednotlivých námitek, které žalobkyně vznáší proti závěrům vysloveným znalcem. Je třeba předeslat, že žalobní body mají směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům, případně zprostředkovaně proti odůvodnění prvostupňového správního orgánu (podobněji k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128; či ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63). V projednávané věci však správní orgány zásadním způsobem vycházejí ze znaleckého posudku a na jeho odůvodnění i závěry odkazují. Žalobní námitky brojící (přímo) proti znaleckému posudku jsou proto v řešené věci přípustné, neboť současně rozporují správnost skutkových zjištění správních orgánů, která jsou založená zejména na tomto znaleckém posudku.
32. Žalobkyně namítá, že se znalecký posudek vůbec nezabývá tím, zdali dopravní nehoda nemohla být zaviněna chováním řidiče motocyklu Z. H. Znalec údajně nevzdal v úvahu rychlost motocyklu před přechodem pro chodce. Byl to přitom právě řidič motocyklu, který nezvládl dobrzdit a způsobil dopravní nehodu.
33. Těmito výhradám žalobkyně nemůže soud přisvědčit. O možnosti obou účastníků dopravní nehody zabránit střetu vozidel znalecký posudek pojednává v kapitole 4.5 na str. 29-30; ostatně právě této problematice se týká prvostupňovým správní orgánem položená otázka č. 2, na kterou znalec odpovídá v závěru posudku. Ve vztahu k řidiči motocyklu znalec vyslovil, že měl (teoreticky) možnost střetu zabránit a zastavit ještě před místem nehody, pokud by okamžitě reagoval na pohyb cyklistky a brzděním vysoké intenzity začal motocykl zpomalovat (srov. str. 33 posudku). Požadovaná hodnota zpomalení je ovšem velmi vysoká a u jednostopého vozidla by při ní mohlo dojít ke ztrátě jízdní stability a pádu motocyklu (srov. str. 30 posudku). Pokud jde o rychlost motocyklu, znalec jasně konstatoval, že tuto nelze z dostupných podkladů s jistotou stanovit; za technicky přijatelné však označil tvrzení samotného řidiče motocyklu, že před srážkou jel rychlostí 50 km/h (srov. str. 26 posudku). Možnostmi jednotlivých aktérů zabránit dopravní nehodě se tedy znalec ve svém posudku věnoval. Posouzení míry (spolu)zavinění konkrétními účastníky nehody je ovšem otázkou právní, nikoliv odbornou skutkovou. Nebylo proto na znalci, aby právě on vyslovil závěr o tom, zda řidič motocyklu odpovídá za spoluzavinění nehody, jak se toho dožaduje žalobkyně; v tomto ohledu nelze znaleckému posudku nic vytknout.
34. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že za způsobení dopravní nehody je plně odpovědná žalobkyně. Pouze v jejím případě bylo zjištěno zaviněné porušení zákonem stanovené povinnosti, konkrétně dát při vjíždění z cyklostezky na pozemní komunikaci přednost v jízdě vozidlům jedoucím po této pozemní komunikaci (problematice toho, zda

žalobkyně elektrokolo skutečně řídila, se soud věnuje níže). Nebylo zjištěno, že by řidič motocyklu jel vyšší než povolenou rychlostí 50 km/h, resp. toto z ničeho nevyplývá a znalec jeho tvrzení shledal technicky přijatelné. Stejně tak nebyly zjištěny žádné mimořádné (klimatické či provozní) okolnosti, jimž nepřizpůsobil svou jízdu. Řidiči motocyklu nelze klást k tíži, že neprovedl takový brzdící manévr, při kterém by dle znalce mohl sám sebe i další účastníky silničního provozu ohrozit pádem z motocyklu. Správním orgánům proto dle soudu nelze vytýkat, že neshledaly pochybení taktéž na straně řidiče motocyklu.

35. Žalobkyně dále upozorňuje na to, že znalec pro své výpočty použil nepřesné údaje o její postavě. Znalec vycházel z její výšky 160 cm a váhy 60 kg, ona však měří 150 cm a váží 50 kg. Simulační program tedy pracoval s významně odlišnými daty. Ze str. 3 přílohy č. 1 ke znaleckého posudku skutečně vyplývá, že znalec při simulaci nehodového děje v programu *Virtual Crash 5.0* kalkuloval s hmotností cyklistky 60 kg a její výškou 160 cm. Žalovaný k obdobně formulované odvolací námitce v napadeném rozhodnutí konstatoval, že případný rozdíl 10 cm výšky a 10 kg váhy žalobkyně nemůže na znalce vyslovených závěrech ničeho změnit (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Soud se neztotožňuje s žalovaným v tom, že byl kompetentní k posouzení dané námítky, neboť nemá odborné znalosti k tomu, aby mohl sám posoudit vliv tvrzené odchylky ve výšce a váze žalobkyně na závěry znalce.
36. Soud proto přikročil k tomu, že v tomto ohledu dokazování provedené správními orgány doplnil. Znalec konstatoval, že v projednávaném případě byl pohyb žalobkyně od místa střetu do konečné polohy jejího těla realizován na velmi krátké dráze, takže změnou údajů (na výšku 1,5 m a váhu 50 kg) by se příliš neprojeвило žádné ovlivnění. Především však znalec zdůraznil, že simulace byla použita zejména pro (obrazovou) vizualizaci nehodového děje. Z odpovědi znalce tudíž dle soudu vyplývá, že hodnoty tělesných vlastností žalobkyně jím zadané do simulačního programu měly vliv pouze na vizuální výstupy (obrazově-grafický materiál zahrnutý do znaleckého posudku), kterými se znalec snažil namodelovat takovou situaci, jaký byla zdokumentována po nehodě. Samotné závěry znalce ohledně průběhu nehodového děje, a především konstatování toho, že žalobkyně elektrokolo řídila, ovšem nevycházejí z programové simulace ani z výpočtů, při nichž byly údaje o výšce a váze žalobkyně užity. To je jednoznačně uvedeno jak přímo ve znaleckém posudku, tak v následných odpovědích znalce. Jeho odborný úsudek, že technicky přijatelná je pouze verze nehodového děje s žalobkyní jako řidičkou kola, je založen na jiných skutečnostech, a to zejména na analýze poškození obou vozidel a vyhodnocení krevní i dřecí stopy na vozovce.
37. Vysvětlení znalce, proč by ani změna údajů o výšce a váze žalobkyně neměla vliv na jeho závěry, považuje soud za dostatečně přesvědčivé. Soud navíc poukazuje na to, že žalobkyně sice v žalobě tvrdí, že měří 150 cm a váží 50 kg, ovšem tato skutečnost nevyplývá z žádného důkazního prostředku, který by byl součástí správního spisu či který by žalobkyně navrhla k provedení. V propouštěcí lékařské zprávě vystavené Nemocnicí Břeclav nejsou tyto informace uvedeny. Jedná se tedy o pouhé nepodložené tvrzení žalobkyně. Soud proto uzavřel, že závěry znalce tímto nejsou znevěrohodněny.
38. K výhradě žalobkyně, že znalec ve svém posudku vycházel mimo jiné také z výpovědi účastníka nehody Z. H. a svědka J. K., soud konstatuje, že na tom neshledává nic nepřipustného. Znalec tyto důkazní prostředky výslovně zmínil jako podklady svého znaleckého posudku; označil je přitom za zprostředkované materiály a uvedl k nim, že se

jedná o podklady jím neověřitelné a subjektivní (srov. str. 3 a str. 6-17 posudku). Znalec posuzoval toliko technickou přijatelnost těchto výpovědí. Zabýval se tedy reálností (mírou pravděpodobnosti) průběhu skutkového děje tak, jak byl popsán účastníky nehody a svědkem, a to prizmatem odborné technické analýzy založené na vyhodnocení zdokumentovaných stop. Takovému postupu není dle soudu co vytknout. Namítanou nevěrohodností svědka a tvrzenými rozpory mezi jednotlivými výpověďmi se bude sodu zabývat níže.

39. Žalobkyně též namítá, že znalec neuvedl přesně, na základě jakých podkladů shledal, že na kole jela, a nikoliv jej pouze vedla. Soud konstatuje, že ze znaleckého posudku jsou jasné seznatelné konkrétní důvody, které znalce vedly k závěru, že žalobkyně byla řidičkou kola. Znalec uvedl tyto skutečnosti: přední kolo elektrokola bylo mírně prohnuté a podhuštěné, řídítka elektrokola byla vyhnuta směrem vlevo proti působícímu nárazu a rozhodující byla taktéž vzdálenost mezi stopou způsobenou kontaktem levého pedálu elektrokola s vozovkou a krevní stopou zanechanou žalobkyní (srov. str. 24-25 posudku). Z těchto popsanych důvodů je dle soudu ovšem současně zřejmé, z jakých podkladů znalec při svých úvahách vycházel. Jeho závěry se opírají o konkrétní poškození elektrokola a dále stopy zajištěné na vozovce, přičemž oboje bylo řádně zdokumentováno policií bezprostředně po dopravní nehodě; fotografie kola, stop i nákresy dopravní nehody jsou součástí správního spisu i znaleckého posudku. Žalobkyně autenticitu fotografií ani správnost policejních nákresů v žalobě nijak nerozporuje. Soud má tudíž za to, že ze znaleckého posudku jsou zřejmé konkrétní podklady, na jejichž základě znalec posuzoval, zda žalobkyně elektrokolo vedla nebo řídila.
40. Dále žalobkyně zcela obecně tvrdí, že právě ze způsobu, jak bylo poškozeno její elektrokolo a jaké rýhy se nacházejí na motocyklu, a také z toho, jaké stopy byly nalezeny po nehodě, jednoznačně vyplývá, že musela své kolo pouze vést. Kdyby došlo ke střetu motocyklu s levým bokem elektrokola, musely by na něm být vidět známky poškození jako jsou např. škrábance. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně se odvolává na tytéž aspekty, které posuzoval znalec, a právě na jejichž základě dospěl k přesně opačnému závěru. Žalobkyně tedy, bez jakékoli bližší argumentace, zpochybňuje závěry odborně kompetentního znalce, aniž by sama disponovala odbornými znalostmi nezbytnými k rekonstrukci nehodového děje na základě zdokumentovaných stop. Pokud se žalobkyně dovolává chybějících škrábanců na levé straně elektrokola, soud poukazuje na to, že znalec jasně vyslovil, že motocykl vrazil do předního kola elektrokola. Žalovaný proto správně poukázal na to, že „levá brdová páka na přetočených řídítkách elektrokola sice po nárazu poškrábala pravý bok motocyklu, ovšem nikdo nikdy netvrdil, že by mělo dojít ke střetu motocyklu s celým levým bokem kola“ (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Není důvod, proč by na levé straně konstrukce elektrokola musely být škrábance způsobené střetem obou vozidel. Soud proto uzavírá, že subjektivní a odborně nekompetentní posuzování poškození obou vozidel ze strany žalobkyně není způsobilé vyvrátit závěry, ke kterým dospěl znalec.
41. Žalobkyně také argumentuje tím, že pokud by seděla na kole, jak uvádí znalec, muselo by u ní dojít ke zraněním podstatně těžšího charakteru, a to v oblasti nohou a středu těla (ona ovšem utrpěla pouze zranění v horní části těla). Nadto žalobkyně poukazuje na to, že její lékařská zpráva není součástí podkladů, ze kterých znalec při zpracování posudku vycházel.
42. Ani této argumentaci žalobkyně nemůže dát soud za pravdu. Střet obou vozidel spočíval v tom, že motocykl narazil do předního kola elektrokola; o této příčině dopravní nehody

neměl znalec žádné pochybnosti a ostatně ani žalobkyně toto nikterak nezpochybňuje. Žalovaný konstatoval, že kdyby žalobkyně kolo vedla vedle sebe, jak tvrdí, pak by se musela opírat o jeho řídítka, což by ovšem v případě kontaktu motocyklu s předním kolem elektrokola vedlo ke střetu také s jejím tělem; pokud by do jejího těla narazil motocykl, její zranění by byla významně rozsáhlejší (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Krajský soud se s touto úvahou odvolacího správního orgánu zcela ztotožňuje. Považuje za logické, že pokud motocykl vrazil do předního kola v situaci, kdy žalobkyně na elektrokole jela, pak nemohlo dojít k přímému kontaktu s jejím tělem. Seděla totiž na sedátku, chodidla měla na šlapátcích a tudíž nemohla mít současně dolní končetiny v úrovni předního kola. Následně v důsledku toho střetu žalobkyně přeletěla přes řídítka (jak popisuje znalec) a po rotaci dopadla na zem, čímž si způsobila zranění v horní části těla. Kdyby ovšem žalobkyně kolo vedla vedle sebe, jak tvrdí, pak by měla trup a spodní část svého těla na úrovni řídítek, a tedy i předního kola. Za takové situace by střet motocyklu s předním kolem elektrokola nutně vedl i k přímému nárazu do žalobkyně. Právě v takovém případě by bylo možno očekávat podstatně těžší zranění žalobkyně zejména v dolní části jejího těla, které by bylo způsobené bezprostředním fyzickým kontaktem s motocyklem. Tyto úvahy dle soudu nevyžadují odborných znalostí.

43. Soud shledává přesvědčivým názor žalovaného, že žalobkyně sedící na kole po nárazu motocyklu do přední pneumatiky jejího kola pokračovala setrvačností v pohybu vpřed, přepadla přes řídítka a dopadla bokem na vozovku, čemuž odpovídá její zranění rukou a hlavy; při pádu z vyvýšené pozice při sedu na kole jsou zranění v horní části těla zcela logická (srov. str. 4-5 napadeného rozhodnutí). Opačná argumentace žalobkyně je dle soudu naprosto nelogická. Právě skutečnost, že žalobkyně neutrpěla žádné zranění v dolní části těla, naopak podstatně svědčí o tom, že nemohla vést elektrokolo vedle sebe.
44. Přisvědčit nelze ani žalobní výtce, že znalec nereflektoval lékařské zprávy, které byly součástí správního spisu. Ze znaleckého posudku jednoznačně plyne, že za podklad pro jeho zpracování vzal znalec také propouštěcí zprávu z Nemocnice Břeclav, přičemž shrnul její podstatný obsah (srov. kap. 3.1.5. na str. 18-19 posudku).
45. Žalobkyně dále namítá, že znalec ve svém posudku uvádí, že přední kolo jejího elektrokola bylo po nehodě „podhuštěné“ a „prohnuté“; to ovšem není pravda, neboť kolo bylo zcela vypuštěné a nebylo prohnuté. Elektrokolo bylo možno ohledat, k čemuž však znalec nepřistoupil. Žalovaný k obdobné odvolací argumentaci konstatoval, že ze snímků č. 17 a 24 policejní fotodokumentace založené ve správním spise je na první pohled dobře patrné, že přední kolo elektrokola je mírně prohnuté. Soud dává žalovanému za pravdu, že z fotodokumentace pořízené po nehodě je patrné, že přední kolo elektrokola bylo mírně prohnuté (srov. fotografie č. 24 na CD dopravního inspektorátu, shodně obrázek č. 10 na str. 22 posudku). Dále je z fotodokumentace zřejmé, že přední kolo bylo minimálně podhuštěno, pokud nebylo zcela vypuštěno; toto dle soudu nelze s ohledem na kvalitu pořízeného záznamu jednoznačně seznat (srov. fotografie č. 17 na CD dopravního inspektorátu).
46. Soud ovšem považuje za naprosto nerozhodné, jaký byl přesný stav vzduchu v přední pneumatice elektrokola po nehodě. Žádné závěry znalce nestojí na tom, nakolik bylo přední kolo vypuštěno. Podstatné je, že z pořízené dokumentace vyplývá jeho poškození, na základě čehož znalec naznal, že motocykl se střetl s elektrokolem žalobkyně právě tak, že narazil do předního kola. Jak již bylo shora uvedeno, toto ani sama žalobkyně nerozporuje. Za této situace tudíž nebylo nezbytné, aby znalec předmětné kolo osobně ohledal. Nado

znalecký posudek byl vyhotovován až v květnu 2024 a k předmětné dopravní nehodě došlo v květnu 2023; nelze očekávat, že by po roce od nehody zůstal stav vzduchu v pneumatice nezměněn (soud považuje za obecně známou skutečnost, že pneumatiky „ucházejí“).

47. Podle žalobkyně je též klíčové, že znalec při simulaci nezohlednil konkrétní typ jejího elektrokola. Ona má takový model, na kterém sedí vzpřímeně s narovnanými zády, na řídítka není vyvíjen velký tlak a cyklista se o ně pouze opírá; to však znalec ve svých závěrech nereflektoval. Znalec k dotazu soudu sdělil, že v simulaci pracoval s jízdním kolem prakticky shodného provedení, jaké měla žalobkyně; tato simulace navíc sloužila jen k vizualizaci nehodového děje. Znalec nevycházel z přesných výpočtů (do nichž by mohl konkrétní parametry elektrokola zadat), ale svá zjištění založil na analýze zdokumentovaných stop a posouzení technické přijatelnosti jejich vzniku. Jeho závěr vyslovený v posudku, že žalobkyně na kole jela, vychází ze skutečností, na něž nemá konkrétní provedení jízdního kola vliv. Z vyjádření znalce tedy vyplývá, že nehledě na konkrétní typ elektrokola je jeho přední kolo více zatíženo tehdy, pokud na něm cyklista jede, než jestliže jej toliko vede. Námitka žalobkyně, že elektrocolo musela vést vedle sebe, protože jinak by technicky nemohlo dojít k dostatečnému zatížení předního kola, a tudíž ani k jeho prohnutí a přetočení řídítek, proto není důvodná.
48. Za značně absurdní považuje žalobkyně závěr znalce, že na kole jela, také proto, že v takovém případě by nemohla spolu s kolem „zarotovat“ o 360 stupňů, jak uvedl svědek K.; kdyby skutečně jela na kole, po střetu s motocyklem by se překlopila mimo přechod a elektrocolo by měla zapletené mezi nohama. Žalovaný vyslovil, že žalobkyně po nárazu motocyklu do elektrokola přepadla přes řídítka, což představuje ono „zarotování“; nikdo dle něj ovšem nezmiňoval otočení o 360 stupňů (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). Soud musí korigovat vypořádání této námítky odvolacím správním orgánem. Není totiž pravdou, že nikdo nezmiňoval skutečnost, že žalobkyně „zarotovala“ o 360 stupňů. Svědek J. K. ve své výpovědi při ústním jednání dne 3. 11. 2023 na otázku „*popište pohyb cyklistky po střetu*“ uvedl, že se „*pootočila o 360 stupňů a následně upadla na zem. Hlavou ve směru ke Gumotexu*“. Svědek následně do mapy zakreslil pozici žalobkyně po nehodě, a to tak, že její hlava směřovala k sídlu společnosti Gumotex a cyklostezce.
49. Podle soudu je ovšem z kontextu výpovědi svědka J. K. a jeho zákresu do plánu místa nehody zřejmé, že se nejedno o otočku těla žalobkyně skutečně o celých 360 stupňů, nýbrž ze strany svědka se jednalo spíše o „lidový obrat“ obecně užívaný pro rotaci. Rozhodující dle soudu je, že svědek K. jednoznačně uvedl a zakreslil, že tělo žalobkyně po nehodě dopadlo na zem tak, že hlava směřovala k té straně pozemní komunikace, odkud na ni žalobkyně vjela. To odpovídá popisu nehodového děje znalcem. Není vůbec podstatné, o kolik přesně stupňů (v jakém úhlu) žalobkyně „zarotovala“ po přepadnutí přes řídítka.
50. Soud zdůrazňuje, že znalec ani svědek K. nepopisují, že by žalobkyně rotovala spolu (zároveň) s elektro kolem. Žalobkyně přepadla přes řídítka; to nutně předpokládá, že se pohyb jejího těla a elektrokola v určitém okamžiku rozdělil. Soud nepovažuje za logickou argumentaci žalobkyně, že kdyby na kole jela, musela by jej nutně mít po pádu zapleteno mezi nohama. Naopak soud považuje za přesvědčivou tu verzi, že na elektrocolo v důsledku kolmého nárazu motocyklu působila jiná síla než na tělo žalobkyně, které setrvačně pokračovalo v pohybu vpřed a „vystřelilo“ ji ze sedátka přes řídítka. Soud se proto zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že kolo nemohlo zůstat na jedné hromádce s žalobkyní, neboť ta pokračovala setrvačností v pohybu vpřed i poté, co pod ní bylo elektrocolo

podtrhnuto, zatímco na elektrokolo z boku působila síla jedoucího motocyklu, která jej stáčela do boku (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí).

51. Znalec rychlost pohybu žalobkyně před střetem s motocyklem vypočetl jako 6 km/h. Žalobkyně brojí proti úsudku znalce, že také tato skutečnost svědčí o tom, že žalobkyně jela na kole. Ta argumentuje tím, že rychlosti v rozmezí 4-6 km/h lze dosáhnout u průměrného dospělého člověka také chůzí. Žalovaný uvedl, že žalobkyně se musela přes pozemní komunikaci pohybovat buďto velmi rychlou chůzí či spíše běžet, nebo pomalu jet na kole, což považuje za výrazně pravděpodobnější (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). S tím se soud zcela ztotožňuje. Znalec určil rychlost žalobkyně před střetem na 6 km/h, přičemž odchylku stanovil v rozmezí 4 km/h až 8 km/h. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně je ročník 1944 a tudíž v době nehody jí bylo 81 let. Soud nepopírá pravdivost teze, že obecně může zdravý dospělý člověk dosáhnout rychlosti 6 km/h i rychlou chůzí; v konkrétním případě žalobkyně to ovšem považuje za nanejvýš nepravděpodobné. Je totiž třeba reflektovat věk žalobkyně a s ním naprosto přirozeně spojené snížení její fyzické kondice. Pokud jde o rychlost chůze, žalobkyni s ohledem na její věk bezpochyby nelze označit za „průměrného dospělého člověka“. Navíc je dle soudu nezbytné zohlednit, že pokud by žalobkyně na konci cyklostezky zastavila, slezla z kola (jak sama tvrdí) a teprve následně vstoupila do pozemní komunikace, musela by rychlosti cca 6 km/h v místě střetu dosáhnout pouze na jeho vzdálenosti od krajnice vozovky, která činí 2,5 až 3,5 metrů (srov. str. 25 posudku). Nadto by žalobkyně musela do rychlosti 6 km/h na dané vzdálenosti roztlačit také elektrokolo o hmotnosti 22 kg (srov. str. 19 posudku ve spojení se str. 2 přílohy č. 1 posudku). Dle názoru soudu tedy znalcem stanovená rychlost pohybu žalobkyně představuje sice dílčí, ale velmi přesvědčivý argument ve prospěch toho, že žalobkyně na kole jela.
52. Soud shrnuje, že neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek brojících proti závěrům znalce, které převzal prvostupňový správní orgán a následně aproboval žalovaný.

IV.3) Námitky proti výpovědím svědků

53. Žalobkyně rozporuje věrohodnost J. K., kterého správní orgány považovaly za třetí nestrannou a nezávislou osobu, jež byla celé dopravní nehodě přítomna. Žalobkyni je údajně nově známo, že tento svědek má osobní vazby na řidiče motocyklu Z. H., pročež není ve věci neutrální. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně zůstala toliko u tohoto zcela obecného konstatování; neuvedla, na základě čeho je jí tato tvrzená skutečnost známa ani jaký konkrétní osobní vztah má mezi oběma svědky být. Její tvrzení je tedy naprosto obecné a ničím nepodložené. Svědek J. K. přitom v rámci svého výslechu dne 3. 11. 2023 výslovně uvedl, že řidiče motocyklu Z. H. nezná a není s ním v žádném poměru. S ohledem na absenci jakýchkoli plausibilních tvrzení o opaku, natož jejich prokázání, nemá soud žádný důvod o věrohodnosti toto svědka pochybovat.
54. Výpovědi svědků J. K. a Z. H. jsou navíc dle žalobkyně protichůdné, oba si navzájem v mnohém protirečí. Motocyklista nadto na policií pořízeném videozáznamu zřetelně popisuje, že žalobkyně po přechodu pro chodce v době střetu „šla“. Žalovaný k této námitce vyslovil, že svědecké výpovědi se v zásadních věcech nerozcházejí, ale naopak spolu korespondují (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). Soud se s tím ztotožňuje.
55. Ze správního spisu vyplývá, že bezprostředně po nehodě uvedl řidič motocyklu Z. H. na policejní videozáznam následující: Jel na motorce ze směru od města a z pravé strany jela paní podél cesty po cyklostezce, pak rovnou zatočila na přechod pro chodce. K dotazu

policisty zopakoval, že paní jela po cyklostezce a stočila to na přechod, vjela na něj z cyklostezky, na tom přechodu „šla, šla, šla“ pořád dál, jela a nezastavovala (srov. video na CD dopravního inspektorátu). V protokolu je zaznamenáno vysvětlení Z. H. tak, že „v blízkosti areálu Gumotex v prostoru přechodu pro chodce mu z pravé strany bezprostředně do jeho jízdního profilu vjela cyklistka na jízdním kole“ (srov. úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 10. 6. 2023). Svědek J. K. na policejní videozáznam uvedl, že paní na kole dojela po cyklostezce k silnici a vjela na přechod. K dotazu policisty sdělil, že v době střetu jela na kole (srov. video na CD dopravního inspektorátu). V protokolu je zaznamenáno vysvětlení J. K. tak že „poblíž areálu Gumotex viděl, jak starší paní vjela na jízdním kole v prostoru přechodu pro chodce z místní cyklostezky bezprostředně do jízdního profilu projíždějícímu motocyklistovi z jeho pravé strany“. Na otázku, jak se cyklistka před dopravní nehodou pohybovala, výslovně uvedl, že „jela na jízdním kole, kdy řidiči motocyklu na tomto kole vjela bezprostředně do jeho jízdního profilu“ (srov. úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 10. 6. 2023).

56. Při jednání prvostupňového správního orgánu Z. H. mimo jiné uvedl, že před střetem z pravé strany k ulici Bratislavská přijížděla k přechodu pro chodce osoba, která vjela na přechod (srov. protokol o ústním jednání dne 6. 9. 2023). J. K. vypověděl, že zaregistroval, jak paní vjíždí na kole na přechod pro chodce, vjela motoristovi přímo do cesty. Zopakoval, že cyklistka vjela na přechod (srov. protokol o ústním jednání dne 3. 11. 2023).
57. Soud shledal, že pokud jde o to, jak se žalobkyně pohybovala po přechodu pro chodce (což je v projednávané věci rozhodující sporná otázka), tak jsou podaná vysvětlení i výpovědi obou svědků bezrozporné a vzájemně kompatibilní; jednoznačně se shodují na tom, že žalobkyně na přechod pro chodce z přilehlé cyklostezky vjela. Je sice pravdou, že Z. H. při popisu dopravní nehody mimo jiné vyslovil, že žalobkyně po přechodě „šla, šla, šla“. Před použitím tohoto výrazu i po něm ovšem několikrát jasně konstatoval, že žalobkyně na přechod vjela a v době střetu jela na kole. Toto sdělil také k výslovnému dotazu policisty poté, co užil termínu „šla“. Z líčení svědka zaznamenaného na videozáznamu je dle soudu zřejmé, že se pokoušel vlastními slovy vyjádřit tu skutečnost, že žalobkyně přijíždějící po cyklostezce u pozemní komunikace nezastavila, nýbrž vjela na přechod a pokračovala po něm ve svém pohybu pořád dál, i když se motocyklista blížil k přechodu pro chodce. Soud ovšem nemá žádné pochybnosti o tom, že z výpovědi svědka H. vyplývá, že žalobkyně po přechodu jela na kole.
58. Žalobkyně tvrdí, že policejní videozáznam zachycující prvotní podání vysvětlení svědků není součástí spisového materiálu, což považuje za podstatnou vadu při zjišťování skutkového stavu věci. Žalobkyně však v tomto nemá pravdu. Ze správního spisu vyplývá, že dne 3. 11. 2023 dodala Policie České republiky, dopravní inspektorát Břeclav prvostupňovému správnímu orgánu CD obsahující videozáznamy z místa dopravní nehody (srov. úřední záznam ze dne 3. 11. 2023), přičemž datový nosič je pevně připojen k předmětnému úřednímu záznamu, který je založen na č. l. 45 správního spisu.
59. Výpovědi svědků zpochybňuje žalobkyně také tím, že kdyby skutečně dopadla na záda, jak tito uvádějí, není možné, aby došlo k pokrivení a poničení jejích brýlí. Na tuto výtku žalovaný reagoval tím, že svědek toliko uvedl, že žalobkyně po nehodě ležela na zádech, nikoliv že spadla přímo na ně (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). Také v tomto musí dát soud odvolacímu správnímu orgánu za pravdu. Svědek Z. H. vypověděl, že samotný pád neviděl; když se otočil, ležela žalobkyně na zádech. Svědek J. K. uvedl, že žalobkyně po střetu s motocyklem zarotovala a spadla, pak ji viděl ležet na zádech (srov. protokol o ústním

jednání dne 21. 2. 2024). Ani jeden ze svědků tedy přímo nepopsal, na kterou konkrétní část těla žalobkyně dopadla; oba pouze viděli, že nakonec ležela na zádech. Výpověď svědků tudíž není v rozporu se zdokumentovaným stavem nehody, a proto nemůže nijak zpochybňovat jejich věrohodnost. Navíc soud považuje za obecně známou skutečnost, že brýle jsou velmi křehkým předmětem, k jehož poškození může dojít poměrně snadno. Soud proto nepovažuje skutečnost, že v důsledku pádu žalobkyně z kola na zpevněnou pozemní komunikaci byly poškozeny její brýle, za něco, co by mohlo zpochybnit zjištěný průběh nehodového děje.

60. Soud shrnuje, že neshledal důvodnou ani žádnou z žalobních námitek brojících proti věrohodnosti svědků, případně vzájemné kompatibilitě jejich výpovědí.

IV.4) Neprovedené důkazní návrhy

61. Soud předesílá, že podle ustálené judikatury správních soudů platí, že správním spisem (listinami, které jsou jeho obsahem) se nedokazuje. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, vyslovil, že „*při jednání o žalobě ve správním soudnictví není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumem správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Obsah správního spisu je samozřejmě bez pochybností známý správnímu orgánu, tj. žalovanému v řízení o žalobě, avšak žalobce má v případě zájmu právo se s obsahem správního spisu v průběhu správního řízení seznámit*“ (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88).
62. Krajský soud proto neprováděl dokazování lékařskými zprávami o zdravotním stavu žalobkyně, neboť obě zprávy, které byly připojeny k žalobě a navrženy k důkazu, jsou již součástí správního spisu. Propouštěcí zpráva z Ortopedického oddělení Nemocnice Břeclav ze dne 15. 6. 2023 je založena na čísle listu 87-88 správního spisu; propouštěcí zpráva z Chirurgického oddělení Nemocnice Břeclav ze dne 6. 6. 2023 je založena na čísle listu 154 správního spisu. Stejně tak soud neprováděl dokazování policejním videozáznamem zachycujícím podání vysvětlení svědků Z. H. a J. K., neboť tyto záznamy jsou uchovány na trvalém nosiči dat (CD), který je založen na čísle listu 45 správního spisu.
63. K navrhovanému výsledku znalce Ing. B., Ph.D. soud nepřistoupil proto, že znalecký posudek byl vypracován v řízení před správním orgánem a v rámci něj byl také proveden jako důkaz. V soudním řízení správním má tento znalecký posudek povahu listinného důkazu, který je založen ve správním spise. Jak výše uvedeno, obsahem správního spisu se nedokazuje. Dílčí shora popsané nejasnosti, které měl soud ohledně některých závěrů znaleckého posudku, byly odstraněny vyjádřením znalce k otázkám, které mu soud položil. Znalecký posudek ve spojení s doplňujícím vyjádřením znalce proto soud považuje za dostačující a přesvědčivý. Další výslech znalce tudíž shledal nadbytečným.
64. Pokud jde o ohledání těla žalobkyně revizním znaleckým posudkem, soud uvádí, že nepovažuje za jakkoli účelné a smysluplné po více než dvou letech (nehoda se stala dne 26. 5. 2023) znalecky zkoumat tělo žalobkyně. Zástupkyně žalobkyně sdělila, že žalobkyně byla v důsledku dopravní nehody způsobena významná nemajetková újma, stále se léčí, má sníženou schopnost regenerace a je špatně pohyblivá. Soud však aktuální zdravotní stav žalobkyně nepovažuje pro posouzení věci za relevantní. Je nutné zdůraznit, že žalobkyně

nemá v tomto řízení procesní postavení poškozené, nýbrž pachatele přestupku. Soud již vysvětlil, proč se ztotožnil se skutkovými zjištěními správních orgánů; průběh nehodového děje byl popsán tak, že žalobkyně zavinila dopravní nehodu. Jestliže tedy zástupkyně žalobkyně argumentovala při jednání tím, že aktuální posouzení současného zdravotního stavu žalobkyně má mít vliv na její právní nároky, soud konstatuje, že žalobkyně žádné takové nároky nemá. Není proto rozhodující, zda a případně jaká újma na zdraví byla žalobkyni v důsledku předmětné dopravní nehody způsobena. Za tuto újmu si totiž kvůli svému protiprávnímu jednání (porušení zákonné povinnosti dát přednost v jízdě) odpovídá ona sama. Soud nadto zdůrazňuje, že lékařské zprávy založené ve správním spise byly podkladem znaleckého posudku zpracovaného Ing. B., Ph.D.

65. Konečně soud nevyhověl ani návrhu na výslech svědků („nějakých“ blízkých rodinných příslušníků žalobkyně), kteří jí měli údajně sdělit, že Z. H. a J. K. se navzájem znají. Zástupkyně žalobkyně neodkázala tyto svědky při jednání nijak blíže specifikovat, nebyla jí dokonce známa ani jejich totožnost. Dle tvrzení samotné žalobkyně se přitom o známosti obou mužů dozvěděla před podáním žaloby. Soud zdůrazňuje, že k podání žaloby došlo dne 15. 11. 2024. Žalobkyně měla od té doby dostatečný časový prostor k tomu, aby (pakliže by to považovala za potřebné) jednoznačně identifikovala osoby, které jí o vztahu Z. H. a J. K. měly říct, tyto nezaměnitelně označila a navrhla jejich výslech. Nic takového se ovšem nestalo. Návrh zástupkyně žalobkyně na jejich výslech byl navíc formulován až po dotazu soudu, zda ke svému tvrzení o nevěrohodnosti svědka K. má žalobkyně vůbec nějaký důkaz. Za takové situace nepovažoval soud za účelné nařízené jednání odročit a svědky vyslechnout. Tvrzení žalobkyně o vzájemné známosti Zdeňka H. a J. K. bylo naprosto obecné, bez jakýchkoli bližších detailů; zástupkyně žalobkyně nedokázala sdělit, kdy, od koho ani co přesně se měla žalobkyně dozvědět. Naopak svědek K. v průběhu správního řízení jednoznačně konstatoval, že svědka H. nezná. Navíc soud akcentuje, že i kdyby se (teoreticky) oba svědci znali, tato skutečnost ještě sama o sobě bez dalšího neznamená, že by jejich vzájemně konzistentní výpovědi učiněné bezprostředně po nehodě, které navíc korespondují se závěry znalce, musely být nevěrohodné.

V. Závěr a náklady řízení

66. S ohledem na shora uvedené soud shledal všechny námitky žalobkyně neopodstatněné. Po doplnění dokazování dospěl k závěru, že ve věci byl řádně a dostatečně zjištěn skutkový stav, a to bez jakýchkoli důvodných pochybností. Znalecký posudek nevykazuje ve spojení s vyjádřením znalce žádné vady, kvůli nimž by nebylo možné ze závěrů znalce vycházet. Soud má na základě provedeného dokazování za spolehlivě zjištěné, že žalobkyně jela na elektrokoře v okamžiku, kdy vjížděla na pozemní komunikaci. Jelikož žalobkyně byla řidičem vozidla, vztahovala se na ni povinnost dát při vjíždění na pozemní komunikaci přednost v jízdě po ní projíždějícím vozidlům (§ 23 odst. 1 zákona o silničním provozu), což neučinila. Jelikož žalobkyně tuto svou povinnost porušila, naplnila tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu. Správní orgány nijak nepochybily, když žalobkyni za dané jednání uznaly vinnou.
67. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
68. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 30. června 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce